

בחווה בביטניה. המשפחות השתכנו בחווה והצעיריים הלוו לעבוד במקום אחרים.

ברגע שניתן היה לחוזו, כאשר הבתים היו מוכנים, חזרו רוב המשפחות. הנעור הבוגר, בכללו, לא נשאר במושבה. הצעיריים מצאו את מקומם בהתיישבות העובדת ובמקומות אחרים בארץ. דור המשך במטולה הוא דור הילדים הצעיריים שחזרו עם הוריהם.

משפחتنا חזרנו בת שבע ואני, ועמנואל ה策טרף מאוחר יותר. הבית היה מתוקן אבל ריק לגמר. לא מיטה, לא כסא, לא כלום.

באו עס צורו בגדים מהאהול במחנה הכבש.²⁰ מצאתי חתיכות עץ פה ושם ובניתי כסא ושולחן. לשינה הסתדרנו על הרצפה.

כדי להרוויח כמה פרוטות, עבדתי עם קבוצת פועלים בחפירת תעלה והנחת צנורות ממעין קטן שלרגלי הרים אל כפר גלעדי. עבדנו שם צבי פיין ואני.

הבחורים היו סוציאליסטים גדולים, ובאחד הימים, כאשר שמעו שיש לי "aicrorot" במטולה החליטו שלא מניע לי לעבוד איתם. אני "הבורגני".

ערערתי על זה, ומישחו פסק שאני יכול להמשיך לעבוד.

אחר זמן קיבלתי סכום כסף מהפקידות לשיקום המשק. פקיד יק"א אותו זמן היה רזונקה שידע רק צרפתית (את קלוריסקי כבר פיטרו). המתרגם היה סgal.²¹ נשארה לנו פירדה אחת וסgal ידע זאת.

שאל אותו: "היתה לך פירדה?" אמרתי: "כן".
"ומה עשית בה?"

אמרתי: "מכרתי אותה, האשה הייתה חולה והייתי צריך כסף".

הוא תרגם לצרפתית ש"אכלתי" את הפירדה. "מנזיה".

ואני מחיתתי את הרוק וקיבلتி את הכסף.

קלוריסקי חיכה לי בחוץ ונתתי לו חלק מהכסף שקיבلتி, כהלוואה. רדובנסקי²² סיפר לי לאחר זמן שגס הוא נתן לקלוריסקי הלואה אז, כאשר נשאר ללא אמצעי קיום.

בכספי הפיקויים كنتי זוג פרדות ביפו, הזמנתי אצל נגר נוצרי בחיפה עגלת חדשה "אמריקאית", וקניתי לבנון פרה ביירותית ועגלת.